

зько- і середньомагістральних маршрутах, зможе виконувати широкий спектр завдань з перевезення вантажів. Літак має швидкість 500 км/год і висоту польоту 9000 м з максимальним навантаженням 9,2 тис. т. Україна розраховує на виготовлення 290 машин до 2035 року.

Водночас експерти визначають заходи, які необхідно втілити для успішного розвитку підприємства в сучасних умовах. Для збільшення продажів та просування українських літаків на світовий ринок компанії необхідні зміни в маркетинговій стратегії, у тому числі пошук нових можливостей лізингу та розширення сервісної мережі компанії у світі. Стабільний притік нових замовлень сприятиме економії за рахунок зростання масштабів виробництва та покращить фінансовий стан і ліквідність компанії. За оцінками ДП «Антонов», його потреба в оборотному капіталі складає 100 млн. дол., для чого необхідно отримувати замовлення щонайменше на 6-7 літаків щороку з авансовим платежем у розмірі 50 % від суми замовлення. Необхідними є інвестиції, які можуть бути надані державою шляхом збільшення акціонерного капіталу або довгострокової позики на пільгових умовах. Держава розглядає можливість продажу пакета акцій іноземному стратегічному інвестору з належною репутацією, що сприятиме просуванню компанії на висококонкурентні світові ринки [4].

Отже, в умовах розірвання торговельних відносин з РФ та втрати російського ринку збуту для вітчизняної машинобудівної продукції, ДП «Антонов» завдяки здійсненню інноваційно-інвестиційної діяльності у період тривалої економічної та політичної кризи в країні є прибутковим. Сьогодні ДП «Антонов» підтверджує свій девіз: «Добре ім'я! Надійні крила!»

Перелік посилань:

1. Інвестування : підручник / В. М. Гриньова, В. О. Коюта, Т. І. Лепейко, О. П. Коюта. – К. : Знання, 2008. – 452 с.
2. Сазонець І. Л. Інвестування: міжнародний аспект : навч. посіб. / І. Л. Сазонець, В. А. Федорова. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 272 с.
3. ДП «АНТОНОВ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.antonov.com/?lang=ua>
4. Керівництво компанії «АНТОНОВ» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://dt.ua/UKRAINE/kerivnikomdp-antonov-stav-mihaylo-gvozdyev-175913_.html

ПРОБЛЕМАТИКА РОЗВИТКУ ЛІЗИНГУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ТЕХНІКИ В УКРАЇНІ

З.П. Березівський, к.е.н., доцент

О.Й. Березівська, к.е.н.

Львівський національний аграрний університет

Актуальність розвитку лізингу в Україні, включаючи формування лізингового ринку, обумовлена передусім несприятливим станом парку устаткування: значна питома вага морально застарілого устаткування, низька ефективність його використання, немає забезпеченості запасними частинами тощо. Одним з варіантів рішення цих проблем може стати лізинг, який об'єднує всі елементи зовнішньо-торгівельних, кредитних та інвестиційних операцій.

Розглядаючи різні варіанти придбання сільськогосподарської техніки, насамперед, сільськогосподарським товаровиробникам цікаве отримання техніки в користування в максимально стислі терміни і без відволікання оборотних коштів. Об'єднати ці вимоги можливо набуваючи техніку в лізинг. На сьогоднішній день лізинг – самостійний фінансовий інструмент, а не просто альтернатива кредитуванню.

Сучасний ринок лізингових послуг характеризується різноманітністю видів і форм лізингу, моделей лізингових контрактів і юридичних норм, які регулюють лізингові операції. Лізинг здійснюється за договором лізингу, який регулює правові відносини між його суб'єктами й укладається в письмовій формі. У процесі діяльності кожний з учасників лізингової операції прагне отримати економічні вигоди. На основі однакових взаємовигідних економічних інтересів будується механізм лізингу.

Лізингова угода більш гнучка, ніж кредит. В Україні відсоткова ставка за кредитами постійно змінюється, натомість у розвинених країнах відповідна ставка вдвічі нижча. Кредит завжди передбачає обмежені строки й розміри погашення, а при лізинговій угоді лізингоодержувач може розраховувати надходження своїх доходів і визначати зручну для себе схему фінансування.

Узагальнюючи світовий досвід формування лізингової політики, можна стверджувати, що розвиток лізингу в Україні має будуватися на таких принципах:

- визнання потенційних можливостей і переваг лізингу для подальшого економічного розвитку країни;
- створення сприятливих умов для розвитку лізингового бізнесу (податкове оточення, створення ринкової інфраструктури тощо);

– всебічна державна підтримка особливо значущих для України галузей економіки, однією з яких є сільське господарство.

Перспективним варіантом вирішення проблеми середньострокового і довгострокового фінансування лізингу на вигідних умовах може стати здійснення програми надання державних гарантій щодо охорони лізингових портфелів.

У Законі України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» серед пріоритетів державної аграрної політики з метою підвищення ефективності діяльності суб'єктів аграрного сектора виділено такий напрям, як переоснащення матеріально-технічної бази сільськогосподарських підприємств шляхом удосконалення довготермінового кредитування, часткової компенсації вартості складної сільськогосподарської техніки за рахунок Державного бюджету України, системи фінансового лізингу, підтримки розвитку інфраструктури матеріально-технічного забезпечення.

Особливістю забезпечення сільського господарства технікою й обладнанням на умовах фінансового лізингу є те, що вітчизняна техніка й обладнання, які передаються у фінансовий лізинг, мають високу ціну і низьку якість, має місце недостатнє фінансове забезпечення державної підтримки технічного переоснащення аграрної сфери, неефективне управління коштами державного бюджету, що спрямовуються на проведення операцій з фінансового лізингу, та низька відповідальність лізингоодержувачів за предмет лізингу. До проблем використання техніки та обладнання, що беруть у лізинг, необхідно віднести низький рівень її експлуатації та зберігання, порушення дисципліни фінансових розрахунків, некомплектність поставок на етапі укладання договорів лізингу, а також проблеми з обліком.

Для усунення причин, які стримують технічне переоснащення аграрної сфери АПК України, на наш погляд, необхідне розроблення концепції стратегії розвитку фінансового лізингу сільськогосподарської техніки на довгостроковий період.

Перелік посилань:

1. Витницька О. Д. *Розвиток ринку сільськогосподарської техніки* / О. Д. Витницька, М. С. Даценко, С. М. Даценко // *Економіка АПК*. – 2010. – № 10. – С. 103-108.
2. Іванишин В. В. *Розвиток та функціонування ринку технічних засобів для сільського господарства в Україні* / В. В. Іванишин // *Економіка АПК*. – 2011. – № 3. – С. 78-79.
3. Підлісецький Г. М. *Фінансовий лізинг як механізм державної підтримки техніко-технологічного забезпечення сільського господарства* / Г. М. Підлісецький, П. А. Денисенко // *Економіка АПК*. – 2011. – № 4. – С. 75-76.
4. *Проблеми реалізації технічної політики в агропромисловому комплексі* / [Я. К. Білоусько, А. В. Бурилко, В. О. Галушко та ін.] ; за ред. Я. К. Білоуська. – К. : ННЦ «Інститут аграрної економіки», 2007. – 214 с.

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ

М.І. Бирка, к.е.н.

ДУ «Інститут регіональних досліджень імені М.І. Долишнього НАН України», м. Львів

Упродовж 2011-2015 років інноваційна діяльність промисловості України, що характеризується такими показниками, як частка підприємств, що впроваджували інновації у загальній кількості промислових підприємств, частка реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції та частка витрат на інновації в загальному обсязі капітальних інвестицій, перебувала на низькому рівні активності.

Незважаючи, що кількість підприємств, які впроваджували інновації по Україні зростала (рис. 1), їх витрати на інновації в загальному обсязі капітальних інвестицій щорічно зменшувались (за винятком 2015 року). Натомість значення частки реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції продовжувало спадати і за 2015 рік знизилось в 2,5 рази порівняно з 2011-им.

Загалом у 2015 році у регіонах України спостерігалось поживлення інноваційної діяльності промислових підприємств, ознаками якого були: 1) відновлення значень показника частки підприємств, що впроваджували інновації у загальній кількості промислових підприємств до рівня 2011-2012 років у 18 областях, з яких найбільше зростання відбулось у Миколаївській (на 14 відсоткових пунктів), Кіровоградській (на 9,3 в.п.), Херсонській (на 8,8 в.п.), Полтавській (на 7,2 в.п.); проте у Волинській, Закарпатській, Луганській, Тернопільській та Хмельницькій областях цей показник не перевершив значення 2011 року; 2) збільшення значень показника частки витрат на інновації в загальному обсязі капітальних інвестицій у 9-ти областях, з яких найбільше у Дніпропетровській (на 43,8 в.п. порівняно з 2014 роком) і Донецькій (на 10,2 в.п.); 3) відновлення значень показника частки реалізованої інноваційної продукції в загальному обсязі реалізованої промислової продукції до значень попереднього року у Житомирській і Чернівецькій областях.